

de Valkenburgse auteur Lemmerling, ondermeer bekend van de heemkundige serie 'Oet Vreuger Joare'.

Rage

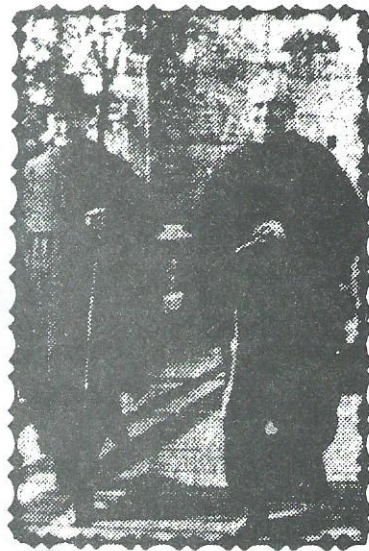
„Het is een echte rage – en we zijn daar best gelukkig mee”, verklaart de Maastrichtse gemeentearchivaris Jenniskens, die beroepsmatig dagelijks te maken heeft met oude foto's.

„Je ziet die nostalgie overal terugkeren. In de kleding, in de gebruiken, in de woninginrichting, noem maar op. Een medewerker van het stadsarchief maakte 'n tijdje terug de opmerking dat we weer terug gaan naar de avonden, waarop het hele gezin rond de tafel zit, met daarboven één lamp. Dat vond ik heel typerend gezegd”.

„De mensen laten de foto's weer in die bruine tinten afdrukken, om ze dan in

zijdelings wel een rol. „Voor het verzamelen van oude foto's zijn de drempels zijn erg laag”, zegt hij. „Het is geen dure hobby, je hoeft geen grote historische kennis te hebben om ermee te beginnen en alles is dicht bij huis. Niet alleen kunnen ze de feiten, de foto's dus, in de bekende oude doos vinden, maar ze vinden ook een deel van zichzelf daarin terug. Ze herkennen een deel van hun eigen leven in

die oude foto's. Het is ook een manier om je met de geschiedenis van je eigen dorp of streek bezig te houden, waarbij je geen grote kennis van feiten nodig hebt. Iedereen kan het doen. Het is een vorm van geschiedschrijving van, voor en door de gewone man.”

** Rang en standen waren vroeger duidelijk herkenbaar aan hun kleding. Het werkvolk droeg petten en klompen keek hoog op tegen sigaren rokende cylinderdragers en eerwaarde heren in pij en knoopjestoog, zoals deze paters van het Provinciaal Minnebroeders Convent op de kasteelbrug in Wijnandsrade*

tijd waarin we leven. Jenniskens ontkent dat echter. „Dat verschijnsel zie je vaker in de geschiedenis terugkeren. Het is een golfbeweging.”

Vooruitgang...

Lemmerling deelt deze mening. Ook hij ziet het als

een telkens terugkerend verschijnsel. „In de jaren na de oorlog tot in de jaren zestig moesten die oude dingen weg.

Dat herinnerde maar aan die moeilijke jaren en die moesten zo snel mogelijk vergeten worden.

Vooruitgang, dat was toen het grote woord. Nu ziet men de waarde van al die zaken weer in. Nu het bijna te laat is”

Volgens de heer Quick, educatief medewerker bij het Bonnefantemuseum, speelt de verslechterde tijd

** Een kazuifel dat in 1852 werd gemaakt uit het bruidstoilet van Melanie von Walderdorf die in dat jaar in het huwelijk trad met kasteelheer Lodewijk van Bongart van Wijnandsrade.*